

Stejně tak každý večer zajíček Hup zasněně pozoroval slunce, jak zapadá za obzor. Sluníčko se přitom krásně zbarvilo dočervena a zakutálelo se za kopec. Hup si jen vzdychl. Uplynul další den, který strávil sám. Pak nastala noc a s ní ruku v ruce přišla tma. Zajíček skočil do svého měkkého pelíšku vystlaného suchou trávou, spokojeně se zavrtal a usnul spokojeným zaječím spánkem.

Zdál se mu sen, ve kterém putoval po velkém světě úplně stejně jako opravdové sluníčko po obloze. Letěl nad zemí na nadýchaném obláčku a celý svět měl pod sebou jako na dlani.

Najednou zahlédl,
jak se dole ve
vysoké trávě
rychle

mihly dlouhé zaječí uši. To by přece mohl být jeho nový zaječí kamarád, o kterém tak dlouho snil! Kampak asi ten zajíc běží? Hup začal natahovat krk a vyklánět se z obláčku tak nebezpečně, že málem spadl z té nebeské výšky do trávy přímo na svůj zvědavý zaječí nos!

Uf, ještěže se mu to jen zdálo! Hupa ten podivný sen uprostřed noci dočista probudil.